

КУЧЕШКА ГРАМОТА ЛАТВИЙСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Светослав Минков, 1954

chitanka.info

Веднъж кучетата изяли едно зайче. Видели това заекът и зайката, заплакали, заврякали и изтичали при горския старец да се оплачат от кучетата.

Старецът повикал съдиите — мечокът и мечката — и почнал да съди кучетата.

— Ах, вие, разбойници! — завикал той. — Как посмяхте да изядете зайчето?

— Прости ни! — замолили се кучетата. — Ние бяхме много гладни.

Дълго мислили съдиите и после си казали един на друг:

— Как да ги осъдим? Та кой от нас не е бил гладен?

Горският старец искал вече да пусне кучетата, но тогава всички зайци заплакали в един глас:

— Сега няма да има живот за нас! Кучетата всички ни ще изядат!

Замислили се отново съдиите и решили така:

— Занапред кучетата да не си позволяват да се приближават до никое живо същество, а ако някое животно случайно падне и умре — тогава нека го изядат.

И за да няма повече разправии, съдиите записали своето решение и издали грамота за кучетата.

Кучетата взели грамотата и от името на целия кучи свят постановили да я предадат за пазене на стария овчарски пес Кранцис.

Пазил Кранцис грамотата един ден, втори ден, а на третия се замислил: не, не ще може да я опази. Той трябва да обикаля стадото в полето, а току-виж, че плиснал дъжд и измокрил грамотата. По-добре да я даде на котарака: той живее в суха къща, излежава се на топла печка.

Речено-сторено. Взел котаракът грамотата, занесъл я на тавана и я окачил на една греда в най-далечния ъгъл.

Кой знае колко време минало оттогава, но веднъж кучетата гледат — на една ливада играе жребче. Паднало то на земята и взело да се търкаля по тревата. Нахвърлили се те върху жребчето и го изяли.

Тогава от всички страни се втурнали коне, зацвилили, затропали с копита и повели кучетата на съд при горския старец.

Разсърдил се старецът.

— Какво сте направили?! — извикал той на кучетата. — Пак ли стария занаят започнахте?

— Не — отвърнали кучетата, — жребчето лежеше на земята, а съдиите бяха решили така: ако някое животно падне, кучетата могат да го изядат. За това ни издадоха и грамота.

— Не си спомням такова нещо — казал горският старец. — Я ми покажете вашата грамота!

Спогледали се кучетата. Къде е грамотата? И си спомнили: Кранцис я пази. Юрнала се цялата куча сган при стария пес и завила — дай грамотата, къде си я дянал?

А Кранцис се почесал с лапа зад ухото и изтичал при котарака.

— Е, дотрябва най-сетне грамотата. Донеси я веднага. Котаракът скочил на тавана. Гледа няма грамотата, само една връвчица се люлее на гредата. Мишките изяли грамотата.

Ех, как се разсърдил Кранцис!

— Не мо-жа да о-па-зиш, прро-клет-ни-ко, грра-мо-та-та! На ти сега!

И се нахвърлил върху котарака. Че като почнал да го бие, да го скубе — на всички страни се разхвърчали снопчета вълна.

Но каква полза! Можеш ли да върнеш грамотата?

А щом се загубила грамотата, горският старец решил така:

— От днес нататък кучетата да глождят само кокали! Ох, това решение не се харесало никак на кучетата. Но как ще спорят с горския старец!

Тъй на кучетата било отсъдено да се прехранват само с кокали. А кой е виновен? Котешкият род, разбира се. Затова и кучетата оттогава са толкова зли към котките! Нито едно честно куче не може да мине покрай някоя котка, без да се нахвърли върху нея.

Кучетата се бият с котките, а котките са обявили война на мишките, защото са изяли кучешката грамота! Заради мишките сега котките нямат мира от кучетата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.